

UZASADNIENIE

Formularz UK 1	Sygnatura akt	II K 440/18	
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.			
1. USTALENIE FAKTÓW			
1.1 Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
	E. T.	Czyn I – art. 233 § 6 k.k. w zw. z art. 233 § 1 k.k. Czyn II - art. 272 kk	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	

<p>E. T. w dniu 19 kwietnia 2016 roku w Prokuraturze Rejonowej K. – Zachód w K. w sprawie 3 Ds. 96.2016 do protokołu przesłuchania w charakterze podejrzanego złożył oświadczenie, iż „leczy się odwykowo w poradni w K. na Osiedlu (...)”</p>	<p>Protokół przesłuchania podejrzanego E. T. ze sprawy IX K 1129/16 SR w Kielcach</p>	<p>k. 66 – 69 akt sprawy IX K 1129/16 SR w Kielcach</p>	
<p>E. T. złożył wobec biegłych psychiatrów w dniu 21 czerwca 2016 roku w sprawie PR3 Ds. 96.2016 Prokuratury Rejonowej K. – Zachód w K. oświadczenie z których wynika, iż miał próbę samobójczą bo był, zaćpany” – przebywał wtedy na Oddziale Psychiatrycznym w K. „ponad tydzień”, brał marihuanę, palił dopalacze, brał mefedron. Oświadczył, iż „chodzi na terapię na Osiedlu (...)”, a jego marzeniem jest „przestać brać narkotyki”.</p> <p>Z opinii biegłych wynika, iż E. T. wymaga ambulatoryjnego leczenia odwykowego.</p>	<p>Opinia sądowo – psychiatryczna IX K 1129/16 SR w Kielcach</p>	<p>k. 128 – 130 IX K 1129/16 SR w Kielcach</p>	
<p>W dniu 20 marca 2017 roku E. T. zgłosił się do przychodni (...) celem przeprowadzenia badań lekarskich określających zdolność do prowadzenia pojazdów mechanicznych w charakterze kandydata na kierowcę kategorii B. W trakcie tych badań E.</p>	<p>Zeznania I. Z.</p>	<p>k. 77 – 78, k. 83 - 84, k. 299 – 300, k. 348- 351</p>	

T. otrzymał od pielęgniarki – A. D. do wypełnienia oświadczenie dotyczące jego stanu zdrowia. W oświadczeniu w pkt V zawarte było pouczenie o odpowiedzialności karnej z art. 233 kk za podanie danych niezgodnych z prawdą. Pod tym pouczeniem E. T. się podpisał. Pomimo tego w oświadczeniu dotyczącym stanu zdrowia na pytanie „czy kiedykolwiek potrzebował/a Pan/Pani pomocy lub wsparcia z powodu nadużycia alkoholu lub środków działających podobnie do alkoholu?” E. T. zaznaczył odpowiedź nie. Ponadto na pytanie „czy używa Pan, Pani narkotyków lub innych substancji psychoaktywnych?” E. T. zaznaczył odpowiedź nie.

Po wypełnieniu ankiety E. T. w gabinecie lekarskim przeszedł wywiad, gdzie przez lekarza I. Z. był pytany o kwestie dotyczące leczenia psychiatrycznego i odwykowego. E. T. zaprzeczył aby był leczony psychiatrycznie, odwykowo lub był uzależniony.

W związku z podaniem nieprawdziwych danych lekarz I. Z. w dniu 20 marca 2017 roku wydała zaświadczenie lekarskie nr (...) stwierdzające u E. T. brak przeciwwskazań zdrowotnych do kierowania pojazdami.

A. D.	k. 91 – 92, k. 94 – 95, k. 351		
Zeznania Z. W.	k. 90 – 92, 93 – 95, k. 351		
Oświadczenie dotyczące stanu zdrowia z dnia 20 marca 2017 roku	k. 12		
Orzeczenie lekarskie nr (...)	k. 42		
W dniu 22 marca 2017 E. T. złożył w Urzędzie Miasta K. Wydziale Komunikacji wniosek o wydanie prawa jazdy kat. B do którego załączył orzeczenie lekarskie z dnia 20 marca 2017 roku nr (...). Decyzją z dnia 13.12.2017 roku znak K-II.5430.7.8.201.ZW Prezydent Miasta K. odmówił wydania E. T. prawa jazdy kat B.	wniosek z dnia 22 marca 2017 roku decyzja z dnia 13.12.2017 roku znak K-II.5430.7.8.201.ZW Prezydent Miasta K.	k. 26 k. 216 - 217	
E. T. w czasie popełnienia zarzucanego mu czynu miał zachowaną zdolność do rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania własnym postępowaniem.	Opinia sądowo – psychiatryczna	k. 317 - 319	
1.2 Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	

Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty	
2. OCena DOWOdów			
2.1 Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
	Protokół przesłuchania podejrzanego E. T. ze sprawy IX K 1129/16 Sądu Rejonowego w Kielcach	Dokument urzędowy, nie kwestionowany przez strony postępowania. Wynika z niego, iż oskarżony w dniu 19 kwietnia 2016 roku składał oświadczenia do protokołu podczas przesłuchania w charakterze podejrzanego w sprawie PR 3 Ds. 96.2016, iż leczy się odwykowo w poradni na Osiedlu (...) w związku z nadużywaniem substancji psychoaktywnych.	
Opinia sądowo – psychiatryczna IX K 1129/16 Sądu Rejonowego w Kielcach	Dokument urzędowy, nie kwestionowany przez strony postępowania. Wynika z niego, iż oskarżony w dniu 21 czerwca 2016 roku składał oświadczenia w sprawie PR 3 Ds. 96.2016, iż przyjmuje narkotyki, w związku z narkotykami podjął próbę samobójczą, po której przebywał na Oddziale Psychiatrycznym. Z opinii oskarżony dowiedział się		

	także, iż potrzebuje leczenia odwykowego.	
Zeznania I. Z.	<p>Sąd dał wiarę spójnym i logicznym zeznaniom świadka I. Z.. Świadek ten pamiętał oskarżonego z uwagi na to, iż ten zgłosił bardzo rzadką chorobę. Świadek opisał przebieg badania lekarskiego oskarżonego. Z opisu świadka wynika, iż sporządził on wywiad lekarskim zadając tożsame pytanie jakie są zawarte w oświadczeniu o stanie zdrowia, które wypełnił osobiście oskarżony. Treść odpowiedzi oskarżonego zadecydowała o wydaniu zaświadczenia o zdolności do kierowania pojazdami kategorii B. Świadek potwierdził, iż pytał oskarżonego, czy ten spożywa alkohol, czy leczy się odwykowo i czy jest uzależniony od jakiejś substancji ale oskarżony temu zaprzeczył. Świadek nie mówił oskarżonemu, iż interesuje go stan zdrowia na chwilę wykonania badania. Świadek zeznał, iż gdyby oskarżony ujawnił, iż jest osobą uzależnioną od substancji psychoaktywnych nie otrzymałby zaświadczenia o braku przeciwwskazań do kierowania pojazdami.</p>	
A. D.	<p>Sąd dał wiarę spójnym i logicznym zeznaniom świadka. Z zeznań świadka wynika, iż nie udzieliła oskarżonemu żadnych wskazówek w jaki</p>	

	<p>sposób należy wypełnić oświadczenie o stanie zdrowia.</p>	
<p>Zeznania Z. W.</p>	<p>Sąd dał wiarę spójnym i logicznym zeznaniom świadka, z których wynika, iż oskarżony złożył wnioski o wydanie dokumentu prawa jazdy, a w aktach urzędu były już informacje o leczeniu odwykowym oskarżonego.</p>	
<p>Oświadczenie dotyczące stanu zdrowia z dnia 20 marca 2017 roku</p>	<p>Dokument nie kwestionowany przez strony postępowania. Z dokumentu podpisanego przez oskarżonego wynika, iż zawiera ono pouczenie o odpowiedzialności karnej z art. 233 kk o podawaniu danych niezgodnie z prawdą, a także iż na pytanie – „czy kiedykolwiek potrzebował Pan/Pani pomocy lub wsparcia z powodu nadużycia alkoholu lub środków działających podobnie do alkoholu? – oskarżony odpowiedział nie. Ponadto, z oświadczenia wynika, iż na pytanie - „czy używa Pan/ Pani narkotyków lub innych substancji psychoaktywnych? – oskarżony odpowiedział nie.</p>	
<p>Orzeczenie lekarskie nr (...)</p>	<p>Dokument urzędowy, nie kwestionowany przez strony postępowania. Sporządzony wobec braku wiedzy o potrzebie</p>	

	leczenia odwykowego oskarżonego		
wniosek z dnia 22 marca 2017 roku	Dokument z którego wynika, iż oskarżony na podstawie orzeczenia lekarskiego usiłował uzyskać prawo jazdy.		
decyzja z dnia 13.12.2017 roku znak K-II.5430.7.8.201.ZW Prezydent Miasta K.	Dokument urzędowy nie kwestionowany przez strony postępowania.		
Opinia sądowo – psychiatryczna	Sąd podzielił opinię biegłych albowiem została sporządzona przez osoby mające do tego przygotowanie. Opinia nie była kwestionowana przez strony postępowania.		
2.2 Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
	Wyjaśnienia oskarżonego	Wyjaśnienia oskarżonego nie przyznającego się do winy nie znajdują potwierdzenia w zgromadzonym materiale dowodowym na podstawie których Sąd poczynił ustalenia w sprawie i stanowią jedynie nieudolną próbę obrony oskarżonego przed odpowiedzialnością karną. Oskarżony do sprawy PR	

3 Ds. 96.2016 Prokuratury Rejonowej K. – Zachód w K. składał dobrowolnie oświadczenia, iż leczy się w poradni odwykowej oraz iż zażywa narkotyki, a w związku z tym, iż „zaćpał” podjął próbę samobójczą po której przebywał na Oddziale Psychiatrycznym. Nadto biegli w ww. sprawie orzekli o potrzebie leczenia odwykowego. Zatem ewidentnie oskarżony potrzebował pomocy i wsparcia w związku nadużyciem środków działających podobnie do alkoholu i miał tego świadomość. W tych okolicznościach twierdzenia oskarżonego, iż nie leczył się odwykowo, oraz iż nie ma stwierdzonego uzależnienia są niewiarygodne. Podkreślić należy iż świadkowie nie potwierdzają wyjaśnień oskarżonego, iż wskazywali mu aby wypełnił dane w ankiecie według stanu na chwilę wypełnienia tj. marzec 2017 roku. Świadkowie zaprzeczyli, aby sugerowali oskarżonemu, aby wypełnił oświadczenie według chwili wypełnienia. Tłumaczenia oskarżonego, iż nie widział pouczenia o odpowiedzialności karnej za podanie nieprawdziwych danych są wręcz niedorzeczne, gdyż pouczenie jest wprost nad jego podpisem.

		Podkreślić także należy, iż same wyjaśnienia oskarżonego nie są spójne, co także podważa ich wiarygodność. W dniu 29 grudnia 2017 roku oskarżony wyjaśnia, iż był trzy razy w poradni (k. 56), a w dniu 5 marca 2019 roku wyjaśnia, iż był tylko raz w poradni (k. 346).	
3. PODSTAWA PRAWNA WYROKU			
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Oskarżony	
X	3.1 Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem	II	E. T.
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
W dniu 20 marca 2017 r. w K. oskarżony w toku postępowania prowadzonego w oparciu o ustawę z dnia 5 stycznia 2011 roku o kierujących pojazdami (Dz. U. z 2015 roku, poz. 155, z póź. zm.) pod rygorem odpowiedzialności karnej w pełni świadomie podał nieprawdziwe dane dotyczące jego stanu zdrowia w ankiecie zawierającej pouczenie o odpowiedzialności karnej z art. 233 kk za podanie danych nie zgodnych z prawdą, którą to ankietę			

opatrzył własnoręcznym podpisem. Oskarżony podał nieprawdziwe dane, w zakresie pytania „Czy kiedykolwiek potrzebował/a Pan/Pani pomocy lub wsparcia z powodu nadużycia alkoholu lub środków działających podobnie do alkoholu?” - zaznaczając odpowiedź nie, oraz w zakresie pytania „Czy używa Pan/Pani narkotyków lub innych substancji psychoaktywnych?” - zaznaczając odpowiedź „nie” pomimo tego, iż w dniu 19 kwietnia 2016 roku do protokołu przesłuchania w charakterze podejrzanego w sprawie PR 3 Ds. 96.2016 Prok. Rej. K. – Zachód w K. złożył oświadczenie, iż „leczy się odwykowo w poradni w K. na Osiedlu (...), ... w związku z nadużywaniem substancji psychoaktywnych” (k. 66 akt sprawy IX K 1129/16 Sądu Rejonowego w Kielcach), oraz pomimo tego, iż w dniu 21 czerwca 2016 roku wobec biegłych w sprawie PR 3 Ds. 96.2016 Prok. Rej. K. – Zachód w K. składał oświadczenia, iż bierze narkotyki, a jego marzeniem jest przestać brać narkotyki (k. 128 – 130 akt sprawy IX K 1129/16 Sądu Rejonowego w Kielcach).

Oskarżony złożył ww. oświadczenia na ankiecie

zawierającej pouczenie o treści art. 233 kk i będąc świadomym grożącej odpowiedzialności karnej z tego przepisu, w celu uzyskania dokumentu prawa jazdy. Oskarżony zdawał sobie sprawę z tego, iż ujawnienie faktu związanego z uzależnieniem od narkotyków spowoduje zniweczenie jego starań o uzyskanie prawa jazdy.

Zgodnie bowiem z treścią art. 233 § 6 kk , sprawca odpowiada za podanie nieprawdy lub zatajenie prawdy w oświadczeniu, które ma służyć za dowód w postępowaniu innym niż sądowe, prowadzonym na podstawie ustawy, jeżeli przepisy takiej ustawy przewidują możliwość odbierania takiego oświadczenia pod rygorem odpowiedzialności karnej. Upoważnienie do uprzedzenia o odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia, o którym mowa w art. 233 § 6 kk musi wynikać z ustawy, na podstawie której prowadzone jest postępowanie. Ustawa z dnia 5 stycznia 2011r. o kierujących pojazdami, w oparciu o którą oskarżony ubiegał się o dokument prawa jazdy, przewiduje obowiązek odbierania oświadczeń pod rygorem odpowiedzialności karnej w przypadku ubiegania się o wydanie dokumentu

uprawniającego do kierowania pojazdem (art. 11 ust. 1 pkt 6 lit. c).

W orzecznictwie Sądu Najwyższego wskazuje się, że dla przypisania sprawcy popełnienia przestępstwa stypizowanego w art. 233 § 1 kk . niezbędne jest wykazanie zaistnienia znamion strony podmiotowej, w przypadku przestępstwa złożenia fałszywych zeznań - umyślności działania bądź zaniechania. Umyślność może w tym wypadku przejawiać się zamiarem bezpośrednim albo wynikowym. Minimalnym warunkiem spełnienia znamion strony podmiotowej w odniesieniu do omawianego przestępstwa jest przewidywanie przez sprawcę nieprawdziwości jego oświadczeń o posiadanych wiadomościach na temat faktów badanych w postępowaniu i zarazem godzenie się z tym stanem, wyrażające się złożeniem takich zeznań w formie przewidzianej przez prawo procesowe. Podkreślenia przy tym wymaga, że zakresem czynu wyczerpującego znamiona przestępstwa złożenia fałszywych zeznań objąć można tę treść zeznań, do której odnoszą się przesłanki strony podmiotowej (por. np. wyrok SN z 15 stycznia

1999 r., II KKN 129/97,
Prok. i Pr. 1999/9/1).

Analiza materiału dowodowego niniejszej sprawy jednoznacznie wskazuje, że na dzień 20 marca 2017 roku tj. na dzień wypełnienia ankiety o stanie zdrowia oskarżony miał świadomość, iż w związku z używaniem narkotyków potrzebuje wsparcia i pomocy. Jak wynika z akt sprawy PR 3 Ds. 96.2016 Prokuratury Rejonowej K. – Zachód w K. oskarżony w połowie 2016 roku w tym postępowaniu deklarował, iż korzysta ze wsparcia Poradni Odwykowej w związku z uzależnieniem od narkotyków, a jego marzeniem „jest przestać brać narkotyki”. Mimo to w marcu 2017 roku gdy chciał uzyskać dokument prawa jazdy nie podał prawdy w ankiecie - „oświadczeniu o stanie zdrowia”. Tym samym działał on z ewidentnym zamiarem i to co najmniej wynikowym, mógł bowiem zdawać sobie sprawę z nieprawdziwości swoich oświadczeń złożonych w przepisanych formach procesowych przed organem administracyjnym.

#

3.2 Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem

Zwiąże o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
#	3.3 Warunkowe umorzenie postępowania		
Zwiąże wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwiąże o powodach warunkowego umorzenia postępowania			
#	3.4 Umorzenie postępowania		
Zwiąże wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwiąże o powodach umorzenia postępowania			
X	3.5 Uniewinnienie	I	E. T.
Zwiąże wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwiąże o powodach uniewinnienia			
Przestępstwo z art. 272 kk polega na wyłudzeniu poświadczenia nieprawdy przez podstępne wprowadzenie w błąd funkcjonariusza publicznego lub innej osoby upoważnionej do wystawienia dokumentu. Przez wyłudzenie należy rozumieć otrzymanie dokumentu zawierającego poświadczenie nieprawdy przez wprowadzenie w błąd funkcjonariusza			

publicznego lub innej osoby uprawnionej do wystawienia dokumentu. Osoba poświadczająca nieprawdę działa w dobrej wierze, będąc przekonana, że poświadcza prawdę. Nie ponosi jednak winy w stwierdzeniu fałszu, albowiem sama padła ofiarą podstępu, zastosowanego przez sprawcę. Jego zachowanie polega na podjęciu podstępnych zabiegów, które zmierzają do wyłudzenia poświadczenia nieprawdy. Używając podstępnych zabiegów pozoruje się zgodność przebiegu zdarzenia z rzeczywistością, a tym samym utrudnia odkrycie prawdy o tym zdarzeniu. W takim zachowaniu odnajdujemy element skrytości, mającej na celu zmylenie kogoś lub oszukanie kogoś. Jest to przestępstwo materialne, powszechne i umyślne, które może być popełnione jedynie z zamiarem bezpośrednim.

Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 5 kwietnia 2011 r. w sprawie o sygn. akt II KK 267/10 „dla wypełnienia znamion strony przedmiotowej występku z art. 272 k.k. nie wystarcza złożenie nieprawdziwego oświadczenia, gdyż nie stanowi ono podstępnego zabiegu. Ponieważ "podstępne wprowadzenie w błąd" jest szczególną

formą "wprowadzenia w błąd", wymaga podjęcia innych jeszcze podstępnych zabiegów w celu wyłudzenia od osoby uprawnionej określonej treści dokumentu, na przykład "przebiegłych, pozorujących jego zgodność z rzeczywistością i utrudniających wykrycie prawdy".

Podstępne wprowadzenie w błąd jest kwalifikowaną formą działania wprowadzającego w błąd, a więc polega na działaniach przebiegłych, których wykrycie wymaga uwagi wychodzącej ponad miarę przeciętną, by nie paść ofiarą błędu. Samo fałszywe informowanie nie jest jeszcze podstępem (vide: wyrok SA w Krakowie z dnia 8 marca 2001 r- II AKA 33/01, KZS 2001/5/28).

W przedmiotowej sprawie w żadnej mierze nie wykazano, szczególnych zabiegów w wykonaniu oskarżonego pod adresem lekarza. Oskarżony nie podjął podstępnych zabiegów, które zmierzają do wyłudzenia poświadczenia nieprawdy, a samo fałszywe informowanie nie jest jeszcze przestępstwem z art. 272 kk. Oskarżony ograniczył się do "prostego" (a sprzecznego z prawdą) oświadczenia, które w obliczu równoczesnego braku alternatywnej

<p>informacji lekarza o stanie zdrowia oskarżonego wywołało błędne wyobrażenie o faktach. W tym miejscu wskazać należy, że wszelkie nie dające się usunąć wątpliwości powinny być rozstrzygane na korzyść oskarżonego, a subiektywne twierdzenia oskarżyciela są oczywiście niewystarczające.</p>			
<p>4. KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i środki związane z poddaniem sprawcy próbie</p>			
<p>Oskarżony</p>	<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>
<p>E. T.</p>	<p>II</p>	<p>I</p>	<p>Stopień społecznej szkodliwości czynu oskarżonego ocenić należy jako znaczny, o czym świadczy rodzaj naruszonego nimi dobra prawnego a więc dobro wymiaru sprawiedliwości, w szczególności zaś wartość, jaką jest zapewnienie wiarygodności ustaleń dokonywanych w postępowaniu administracyjnym, a co za tym idzie, ochrona prawidłowości, trafności wydawanych orzeczeń. Oskarżony dopuścił się przypisanego mu przestępstwa umyślnie, z niskich pobudek, jakimi</p>

była chęć bezprawnego uzyskania prawa jazdy.

Czyn przypisany oskarżonemu jest zawiniony. Można mu przypisać winę w czasie jego popełnienia, albowiem uzasadnionym było w konkretnej sytuacji wymagać od oskarżonego zachowania zgodnego z normą prawną, a nie zachodziły jednocześnie przyczyny, które odmowę takiego zachowania uzasadniałyby.

Przy wymiarze kary sąd miał na uwadze, aby nie przekraczała ona stopnia winy oraz uwzględniała stopień społecznej szkodliwości popełnionego przez oskarżonego czynu. Sąd baczył, by orzeczona kara spełniała swe cele wychowawcze i zapobiegawcze wobec oskarżonego, uświadamiając mu naganność jego postępowania. Wpływ na wymiar kary miały też względy prewencji ogólnej. Kara ma uświadomić społeczeństwu konieczność respektowania obowiązujących norm prawnych i wskazywać także, iż brak poszanowania obowiązującego prawa, jego lekceważenie powoduje niekorzystne konsekwencje.

Sąd skorzystał z możliwości jaką daje przepis art. 37a k.k., który pozwala na wymierzenie grzywny lub kary ograniczenia wolności w sprawach o przestępstwa zagrożone karą pozbawienia wolności nieprzekraczającą 8 lat, uznając, że w stosunku do oskarżonego nie jest celowe orzekanie kary pozbawienia wolności, gdyż nie jest on na tyle zdemoralizowany aby konieczne było izolowanie go od społeczeństwa.

Wobec powyższego, uznając oskarżonego za winnego popełnienia wskazanego w wyroku czynu Sąd wymierzył oskarżonemu karę 8 miesięcy ograniczenia wolności polegającą na obowiązku wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne wskazane przez Sąd w wymiarze 30 (trzydziestu) godzin w stosunku miesięcznym.

Sąd doszedł do przekonania, iż kara 8 miesięcy ograniczenia wolności pozostaje w zgodzie z dyrektywami wymiaru kary zawartymi w treści art. 53 k.k. oraz że tak wymierzona kara spełni cele wychowawcze i zapobiegawcze, jakie powinna ona odnieść w stosunku do oskarżonego. Sąd uznał, że wymierzona oskarżonemu kara jest adekwatna do stopnia

			<p>winy, społecznej szkodliwości czynu i będzie należycie pełnić rolę wychowawczą wobec oskarżonego. Wybierając karę, sąd kierował się przede wszystkim względami wychowawczymi wobec oskarżonego. Podjęcie pracy na rzecz społeczeństwa przez niego powinno uzmysłwić mu nieopłacalność popełniania przestępstw, konieczność godzenia się z konsekwencjami swojego zachowania, jak również powinno mu umożliwić jednoczesne podjęcie leczenia odwykowego, co czyni realnym przyjęcie, że nie powróci już na drogę przestępstwa. Wysokość kary zaspokoi również cele w zakresie społecznego oddziaływania kary, nie powodując uznania, że czyny polegające na wprowadzaniu w błąd organów administracji pozostają bezkarne. Nie przekracza również stopnia winy oskarżonego.</p>
<p>5. <i>1Inne</i> ROZSTRZYGNIECIA ZAwarte w WYROKU</p>			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
E. T.	III	III	Na podstawie art. 44 § 2 kk Sąd orzekł wobec oskarżonego przepadek dowodu rzeczowego w postaci oryginału orzeczenia lekarskiego nr

		(...) z dnia 20 marca 2017 roku wydanego przez (...) sp. o.o. albowiem orzeczenie było skutkiem popełnionego przez oskarżonego przestępstwa.
1.6. inne zagadnienia		
W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę		
7. KOsztu procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
IV	Sąd zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. K. kwotę 1239,84zł (jeden tysiąc dwieście trzydzieści dziewięć 84/100) złotych tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu E. T. z urzędu. Na kwotę tę złożyły się koszty za I termin rozprawy i za 8 dodatkowych terminów rozprawy. Kwota ta została	

	powiększona o podatek Vat.	
V.	Na podstawie art. 624 § 1 kpk Sąd zwolnił oskarżonego od ponoszenia na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych w całości. Oskarżony jest osobą schorowaną nie osiąga wysokich dochodów i ich uiszczenie byłoby dla niego zbyt uciążliwe.	
8. Podpis		
Sędzia Agnieszka Treszczotko		